

lige Ting, som ville blive vundne; som følge deraf forekommer det mig, at der i og for sig ikke kan være nogen Betænkelighed ved, men en overvejende Grund for at tage Loven. — Hvad den Ting angaar at udsætte hele Spørgsmaalet, til Retsreformen maatte være gennemført, saa er det jo dog ingenlunde sikkert, at det vil ske i en saa overmaade nær Fremtid, og da der jo her overhovedet ikke er Tale om at iværksætte Forandringer, som koste Noget eller i nogen synderlig Grad berøre Nogens Interesser, men om Ting, som i det Hele taget maa siges at være temmelig ubetydelige og smaa, forekommer det mig, at der her ikke er Grund til, at man ikke skulde tage disse Forbedringer, som man — som det synes nu fra alle Sider — er enig om. — Jeg skal med Hensyn til den Bemærkning, som det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (Sørg. Bedersen) fremkom med, tillade mig at oplyse, at jeg tror, at Forordningen af 10de Juli 1795 § 13 i det Hele taget er falden bort. Den ærede Rigsdagsmand maa være opmærksom paa, at der, siden Forordningen 10de Juli 1795 kom ud, er foregaaet en fuldstændig Forandring i den Maade, hvorpaa Forligskommissionen vælges. Forordningen af 1795 opstillede tre Grupper af Regler; først Regler for, hvorledes Forligskommissionen vælges i Kjøbenhavn, dernæst i Kjøbstæderne og endelig paa Landet, og der var tildeels forskjellige Regler i saa Henseende. For Kjøbenhavns Vedkommende gjælde de samme Regler endnu, hvormod for Kjøbstædernes og Landets Vedkommende det hele System er blevet omkalfatret ved Loven af 4de Marts 1857, og den Afsondring, som efter Forordningen var gjældende for Kjøbstædernes og Landets Vedkommende, er ophævet ved Loven af 1857, som indfører et ensartet System for Kjøbstæder og Land. — Hvad særlig det Spørgsmaal angaar, om Forpligtelse til at modtage Hvervet som Forligskommissær, findes der udtrykkelige Bestemmelser i Loven af 1857, idet der staar i § 4: „Valget sker for et Lidsrum af 6 Aar. Hvert tredje Aar afgaar en af de Valgte, første Gang efter Lodtrækning. Den Afgaaende kan gjen vælges“. Saa hedder det videre: „Den Valgte er pligtig til at modtage Valget, medmindre han ifølge Valg efter nærværende Lov i mindst 6 Aar har beklædt den samme Bestilling, eller Grundene for hans Vægring anerkjendes som gyldige af den Autoritet, som har valgt ham, eller i fornødent Fald af Justitsministeriet.“ — Dette maa siges, at være udtømmende nye Regler, som i det Hele taget træde i Steedet for den gamle Tingenes Orden. Derfor er jeg tilbøjelig til at tro, skjøndt jeg naturligvis skal udtale mig med en vis Varsomhed angaaende et saadant specielt Tilfælde, at det hænger saaledes sammen i det Tilfælde, som den ærede Taler omtalte, at den Mand, der er Tale om, ikke har været i et saadant Tilfælde, hvor

han efter den ny Lov kunde vægre sig ved at modtage Gjenvalg. Hvis han fandt, at han havde nogen Grund, er den vel bleven prøvet paa den Maade, Loven foreskriver, men er bleven veiet og funden for let. I min Tid som Justitsminister er det ikke slet, men vel altsaa i en tidligere Justitsministers Tid. — Jeg beder at undskyldte, at jeg oplæste noget af Loven, uden at udbede mig den ærede Formands Tilladelse hertil.

Sørgen Bedersen: Den ærede Minister maa have misforstaaet mig, naar han anførte Lovens Ord om, at Enhver er pligtig til at tage mod Valg som Forligsmægler; det talte jeg ikke om, jeg talte om en Forligsmæglers Forpligtelse til at modtage andre kommunale Tillidsbrev, og jeg ser ikke, at den Bestemmelse herom i den gamle Lov er bleven ophævet ved de Lovbestemmelser, som den ærede Minister anførte.

Justitsministeren (Nellemann): Ja, jeg maa sige, at jeg kan ikke i dette Dieblit svare paa, om en Forligsmægler er forpligtet til at overtage andre borgerlige Ombud eller ikke, men Spørgsmaalet om Forligsmægleres Forpligtelse til at overtage andre borgerlige Ombud hører forøvrigt ikke under Justitsministeren; det vil være Spørgsmaal, som det i Reglen tilfalder Indenrigsministeren at afgjøre.

Beth: Jeg kan i alt Væsentlig slutte mig til den historiske Fremstilling af Lovens Skjæbne ved dens tidligere Behandling, som fremkom fra det ærede Medlem, der først havde Ordet idag. Det kunde være, at der kunde være en eller anden Nuance, i hvilken jeg muligvis havde opfattet Forholdet noget anderledes, end han fremstillede det, men derpaa skal jeg ikke videre komme ind. Jeg skal fremdeles følge det ærede Medlem i hans Ønske om, at den Strid eller Kamp, hvad man nu vil kalde det, som forrige Gang fandt Sted om visse Hovedprinciper, ikke fornyes idag. Jeg tror, at den saa nogenlunde blev udfegt den Gang, og at der ikke vil være undet Noget ved nu atter at tage den op. — Der fremkom fra det samme ærede Medlem den Ytring, at man muligens ogsaa kunne gaa den Vej først at reformere Proceslovgivningen, altsaa afvente denne Reform, og da se, hvorledes man derefter vilde stille sig til Ordningen af Forligslovgivningen. Det er en Tanke, som forekommer mig at være rigtig. Jeg skal ikke tillade mig i mindste Maade at ytre nogen Formening om, hvorledes Forholdet her vilde stille sig i saa Henseende, hvorvidt man her, naar man var kommen til en Procesreform, vilde stille sig anderledes til Forligslovgivningen, end dette maasse i dette Dieblit synes at være Tilfældet. Det vil jo ogsaa meget bero paa, hvilken Skikkelse en saadan Reform fik. Derimod vil jeg kun sige, og deri venter jeg ingen Modsigelse, at det er en